

મનહર ગરબાવૈળી કીમત ૪ આના.

રમુજ ગરબા સંગ્રહ.

તેને વાંચવા લાયક પસંદગી

પામેલા ખુશ મન ગરબા.

પ્રસિદ્ધ કરનાર

૫૭૬૭

એમ. જે. પોષ્ટવાલા

નાણાવટ—સુરત.

સુરત “બોદાબક્ષ” પ્રેસમાં છાપી.

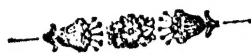
સંવત ૧૯૧૦

સને ૧૮૬૪

કીમત ૨ આના.

રમુજ ગરબા સંગ્રહ

ગરબી.

ગોપી અને દાની વચ્ચે ઝઘડો.

- ગોપી—તમે અજાણ્યાં હોમે જાણીએ, તમે સમજાવો મને માંયરે સામળીયા, વાલા રો'ની વેગળા
- દાની—નારી શું સમજાવે તું મુજનેરે, હું તો નહીં જવા દઉં તુજનેરે, તારી મોડીને રાખીશ બાંહીરે મહીયારી, રાધા દાની દાગુ શા
- ગોપી—અલ્યા બાંહે શું મોડે સામળા, તારા કરના ઉતારીશ આમળારે, કપર છે કંસનું રાજરે સામલીઆ, વાલા—૧
- દાની—નારી કંસ ઘડી શું થાય છે રે, જોવા કંઈરે આલ્યા કંઈ જાય છે રે, તારા ઉરનો ઉતારીશ હારે મહીયારી, રાધા—૨
- ગોપી—અલ્યા હૈડાનો હાર તુરેરે, મારા માથાની લટ છુટરેરે, મારી સાસુડી દેશે ગાળરે સામળીયા, વાલા—૩

- દાની**—નારી આળ ને ગાળ કોને ચડે,
નારી લોણું હાયતો તે લડે,
તારા ઘરમાં નથી કંઈ કામરે મહીયારી, રાધા—૪
- ગોપી**—અલ્યા કામ શું કહીએ વીઠલારે,
મેંતો તુજ સરખા બહુ હીઠલારે,
મેલો મેલોની મારો હાથરે સામળીયા, વાલા—૫
- દાની**—નારી હાથ ન મેલું તાહેરોરે,
આ પીજમાં અમલ છે માહેરોરે,
હવે દાણ મેલ્યાં કેમ જાયરે મહીયારી, રાધા—૬
- ગોપી**—અલ્યા દાણી તો કાળો કહાવાંચરે,
મુઠ્ઠી મથુરાંને ગોકુળ આવીએરે,
ચારી નંદ રાએની ગાયરે સામળીયા, વાલા—૭
- દાનો**—નારી ગાય ચારે સું ધાયછેરે,
આપણા બેહુના કારજ થાયછેરે,
એમાં મેણસીઆં નવ હોયરે મહીયારી, રાધા—૮
- ગોપી**—તમે મનમાં ન આંશુપાણ વીઠલારે
મેણા માણસને લાગે ઘણારે
તમને લંપટને નહી લાજરે સામળીયા વાલા—૯
- દાની**—એવી લાજ ધરોછો સુંદરીરે,
તારે મહી વેચવા શીદ નીસરીરે,
શીદ આવી હમારી વાટરે મહીયારી, રાધા—૧૦
- ગોપી**—હમે હહ્યા તે દાહાડી આવતારે,
હમે જતા તે દાણ ચુકવતારે,
તમે સખી રૂઢનાંયના સ્વામીરે સામળીયા, વાલા—૧૧

(૪)

ગરબી

સ્વામીની જુદાઇ.

(૩૧૭) ગીરધારીરે વાત કહુંચું વિચારે.

મરા સ્વામીરે આવીરહો મુજપાસે, તમે આવેથી સંકટ જશે;
નથી મળ્યારે આજ થયાં દસ માસે, તમ વિના રહું છું ઉદાસે.

જુલ.

સ્વામી રોજ પડીછે સુતીરે, હું દાશી તમારી જીતીરે,
જોવા કોન મળ્યાછે સુતીરે, દુઃખ મોટું રે લાગ્યુંછે આ અવાશી
તમે આવેથી સંકટ જશે.

ધણા લખ્યારે પત્ર તમેને સીધાં, નહીં ઉત્તર તેનાં દીધાં,
બીજા કાંઈરે સુખ નહીં મેં લીધાં, તેમ મધુર મધ નહીં પીધાં.

જુલ.

પ્યારા આવો રૂઢીએ ચાંપુરે, મારી આંખથી અલગા ન રાખુરે
વળી હેત કરીને લાખુરે, નાથજીરે હાથ જોડી રહીસ પાશે
તમે આવેથી સંકટ જશે.

નથી કહેતીરે મારા પ્રાણજીવન, સુકે આપ વિના મારે તન.
દયા લારીરે નાથ ખુશી કરો મન, મને જોડું લાગે આ જીવન

જુલ.

નાથ નારીપર એ શું રીશરે, હું નામીને કહું છું રીશરે,
જુને વર્ષ થયાં છે વીસરે, રચી ગરબીરે જેતે રણછોડદાસે,
તમે આવેથી સંકટ જશે.

ગરબો

મળજો મળજો મળજોરે, મારા સ્યામ કાલે મળજો;
 મને હીધાં વચન તે કરજોરે — ” —
 પીતળ છોટા જજોરે ભરાવું, દાતાણને પસે મળજોરે—મા.
 ચીની ચલાણા તેલેરે ભરાવું, મરદનને મસે મળજોરે—મા.
 તાંબા કુંડી જજોરે ભરાવું, નાવણને મસે વળજોરે—મા.
 ખાર ખત્રીશી રસોઈઓ કરાવું, ભોજનને મસે મળજોરે—મા.
 લતીંગ એલાચીને પાનસોપારી, મુખવાસને મસે વળજોરે—મા.
 સાગશીસમના ઢાળીઆ ઢળાવું, ષોઢણને મસે મળજોરે—મા.
 મીરાં કહે પ્રભુ ગીરધર નાગર, ચરાણકમળ ચીત્ત ધરજોરે—મા.

ગરબો

હારે રશીઆ મને જાવા દીજે, હારે તારું દાણુ થાય તે લીજે—૮૬
 હારેહુંતો ગોકુળનારે ખીજનારી, હારેહુંતો મહી વેચવાને ચાલી
 વાટડીએ આળ ન કીજે, રશીઆ મને જાવા—૧
 હારેહુંતો ભીખુ ભાણાની છોડી, હારે મારે માથે મહીની ગોળી
 હથો ખાટાં ગોરસ પીજે—રશીઆ—તા૩ દાણુ—૨
 હારે મારી સજ્જણીસાહેલી સૌ ચાલી, હારે મનેધેરી ઉભાગીરધારી
 મારગડે ધુમ ન કીજે—રશીઆ—તા૩ દાણુ—૩
 “મીરાં” કહે પ્રભુ ગીરધર નાગર, તન મન ધન અરપણ કીજે,
 રશીઆ—તા૩ દાણુ—૪

ગરબી

(૨૧૭) ગીરધારીરે વાત કહું છું વિચારો.

ઘટા ન્યારીરે વિઠલજીની જોઈ, તારી મોરલીપર હું મોહી,
ચાલ દેખીરે મુઘબુઘ મેંતો ખોઈ, હું ઘણું ઘણું કરી રોઈ,

હૃદય.

સખી સુંદર છખી છે ન્યારીરે, મારે પ્રેમ તણી જો કટારીરે,
હું જોઈ રહી છું ધારીરે, લેહુ લાગીરે તાહરી મને ખસ જોઈ
તારી મોરલીપર હું મોહી.

દંત રેખારે દાડમ કળીની જોઈ, નહીં કુંડળમાં કંઈ ખોઈ,
ગળે માળારે ચાલંતાં ચમકોઈ, હાથે ખાનુખંધની સોઈ

હૃદય.

ચાલે લટકેથી લાગે ઠાલારે, ઠસી મનમાં ગયા છે વાલારે
હૃદય ખોલો વીઠલલાલારે, તમ વિનારે જોવું ન ખીજો કોઈ
તારી મોરલીપર હું મોહી

પ્રીતમજીરે પ્યાર લખાડી ક્યાં જશે, તારે મારે અગડો થાશે,
વળી એમરે મોરલીમાં તું ગાસે, હવે તુજથી ખાજી રમાસે
હૃદય.

મારી આશ પડશે પુરીરે, જીવે તક મળી છે રૂડીરે,
હું રહી છું તમથી અધુરીરે, ઉભી સરણેરે આપને રહી છું જોઈ
તારી મોરલીપર હું મોહી.

સુરતના બાગનો નવોજ ગરબો:

જુવો જુવો સુરતનો બાગ, જોવા જોવો છે,
આવ્યો તાપી નદીને ઘાટ, તરેહવાર મેવો છે.

દરવાજાની શોભા ન્યારી, ફરતો પુસ્તો બાંધીરે,
ઘર તોડાવ્યા નાણાં આપી, લીધો કકડો સાંધી—જોવા૦

દેહરું રહ્યું છે જૈન ધરમનુ, જુવો બાગની થડમારે,
શ્રાવક લોકો નથી આપતાં, પડ્યા છે એની વચમાં—જોવા૦

મેહેનત લેય છે ઘણા ગ્રહસ્થો, ખીજા ઓધેદારે,
પદસા ખરચે બાગની અંદર, માયાણુ સરકાર—જોવા૦

સડક મોહટીછે ગાડી જવાની, ને ફરવાની ચોમેરે
નાહના મોહટા ગાળા પાડી, કીધી ગોઠવાણુ રૂડીપેર—જોવા૦

ખંગલીઓ વચમાં બહુ દીપે, પક્ષી કરે કલોલરે,
ફરતી જાળી નાંખી દીધી, સુંદર સુણતાં ઓલ—જોવા૦

કુલ પાંતની સોડમ સારી, દરદીનું દુઃખ જતરે,
જાત જાતના છોડ વિલાતી, જોધને વિસ્મય થાય—જોવા૦

આડી અવલી કમાન મુકી, ચઢાવ્યા ઉપર વેલારે,
લુમકે લુમકે દરાખ કુટી, બાજુ લટકે ફેલા—જોવા૦

દાડમની આશુ કહું શોભા, વર્ણવ્યું નવ જતરે,
ખાટાં મીઠાં લીંબુ જોજો, નાળીયરી શોભાય—જોવા૦

ગુલાબના છે છોડ ઘણાને મોગરાનો નહીં પારે,
લાખો તરેહના કુલ પડ્યા છે, કહેતાં આવે વિચાર—જોવા૦

કુટે કુવારા સાંજ પડેને, માલી કરે પોકારે,
 ટખક મુકયું છે માથા ઉપર, ને હબી કાળી નાર—જોવાં
 બેસવાની બીરાજ બાસતી, લોકોને બહુ મુખરે
 હાલતાં ચાલતાં બેસી જતાં, કપાય સઘલાં દુઃખ—જોવાં
 વર્ણન અગાડી કરવા બેયું નહીં આવે કંઈ પારરે,
 રણછોડદાસે થોડું લખ્યું, બતાવ્યો છે સાર —જોવાં

ગરબો.

આવીરે રૂડી સરદ પુનેમની રાત, કે મોરલી વગાડે દીનાનાથ.

—ટેક,

મોરલીરે વાગીમોહન તારી, મેંતો સાંભળી મારીજત—મોરલી
 વાંસલડી એક વાંસનો કટકો, કાનુંડાના એ મુખનોરે ચટકો;
 આવડો શો લટકોરે હાથ—મોરલી વગાડે દીનાનાથ.

રડનાંરે છોકરાં ઘરમાંરે મુકયાં, નિંદ્રા થકી હમો સર્વેરે મુકયાં;
 મેંતો સાંભળીરે મારી જત—મોરલી વગાડે દીનાનાથ.

જનદુ કપટની વિદારે એમાં, એક તરફથી ઘાલીછે મોમાં;
 વાગે મોરલીનો છનો સાદ—મોરલી વગાડે દીનાનાથ.

ચંન્નીમાં ચિત ચોધું પ્રભુએ, વાહલાએ બોલાવ્યાછે હમને;
 મુનાં ઘરમાં છે સ્વામી આજ—મોરલી વગાડે દીનાનાથ.

અવળીરે કાંચલી અવળા ઘરેણા, આંખ થઈછે લાલ કરેણા;
 મારે બેહુણુ કાહના આજ—મોરલી વગાડે દીનાનાથ;

કહે રણછોડ ચીત સમજ ચાલો, કુંજગલીમાં વસેમારો વાહલો
 તેને ઝાલ્યોછે જમણા હાથ—મોરલી વગાડે દીનાનાથ.

નળ રાજાનો ગરબો.

(બરાનપુરી રાગમાં.)

કે રાજા નળ તું આખ્યાન, લેજો ધરી તમે ધ્યાન,
દમયંતી સોયમવર કહું તુજને.

કે નઈસદ દેશનો નળ રાય, તેતો મરગ્યા રમવા જાય,
લાંચો ત્યાંથી જનાવર એક હંસને.

હંસ કહેવા લાંચો ત્યાંજ, અને છોડી દે માહારાજ,
મારી નારી રૂએને શું કહું તુજને.

સો સો પુત્રની છ માત, મળું જઈને તેની સાથ,
વચન આપ્યું નળને હાથ હંસ ઉડી ગયો.

કે હંસ ઉડ્યોરે આકાસ, પોંચ્યો નારીની તે પાસ,
એ તણુ જીવસમાં આંચો રાજા કને.

સાખી

હંસ રાજા ઘેર લાંચો, તેને હરખ હેડે ન માય,
વાહન હંસ બહા તણું, તેને નાતે કેમ કહેવાય,

આપું વચન હું તુજને, એમ કહે છે રાજા હંસને,
તું લાવની કન્યા સોધી-ને

હંસ ઉડ્યો ઉડ્યો જાય, સોધ્યા સ્વર્ગ પાતાળ આંચ,
ત્યાંથી આંચો કુંડળપુર નગરીમાં.

કુંડળપુરનો છે જ રાય, રાજા બીમક તે કહેવાય,
તેની પુત્રી કુંવારી એક દમયંતી.

તેતો કુંવારો કહેવાય, રહેછે વાડીની તે માંય,
જઈ બેઠો છે હંસ ઝાડ ઉપરે.

નળનાં કરે છે વખાણ, થયું કુંવરીને જન,
એવો નર બોલે છે કોન વાડીમાં.

સાખી

દમયંતીએ દામીને કહ્યું, જીવો કોન બોલેછે વાડીમાંય,
નરતે એવો કોણ છે, વળી કેમ કરીને જાળખાય.

દામી ફરતી આવી ભાળી, હંસ બેઠો નીચી ડાળી,
વાહ્યો હાથે રહીને પકડાઈ ગયો.

ચાંપ્યો નારીએ રહેહ સાથ, પછી પુછી નળની વાત,
એવા નળ કુંવારા કેમ રજા.

હંસ લાગ્યો કેહેતા વાત, કુંવરી દમયંતીની સાથ,
તેના તેજ થકી તે રવી ઝાંખો થયા.

વચન નારીનું તે લઈ, હંસ છડ્યો છે તઈ,
ખાણું ફરીને નઈસત દેસ ગયો.

સાખી

શબ્દ ભીમકની કુંવરી, તેની પતલી સરખી કાય,
તણુ લુવણમાં ફરીવલ્યો, એવી કન્યા નહીં દેખાય.
તેના તેજ તણુ નહીં પાર, તમે કરો શું વીચાર,
પરણા જઈને કન્યા દમયંતી.

નારદમુની જે કહેવાય, તેતો દેવ સભામાં જાય,
જઈ કહ્યા સમાચાર ઈંદ્રને.

વાયુ વશણ અગ્ની આબ્યા, સાથે ઝમ રાજને લાબ્યા,
કીધાં ચરીત્ર ઘણા રાચે છળવાને.

આરે બ્રમા તેતો થયાં, પછી નારદ કને ગયા,
તું કન્યા પરણવા દે હમને.

સાખી

પાંચે મંડપમાં ગયા, પાંચે નળતું રૂપ ધરી;
આવી હતી વરમાળા રોપવા, તે ગઈછે પાછી ફરી
પુછે કુંવરી પીતાને વાત, આરોપુ માળા કાની સાથ,
અહીં આબ્યાછે પાંચે નળ બની.

કુંવરી ફરતી આવી ત્યાંજ, નળ રાજની પાસ,
વરમાળા આરોપી નળ રાજને.

શ્રાપ એક એકને દીધાં, વાઘ વાંદર રીંછ કીધાં.
પછી દેવ સભાની માંહે ગયા.

ગયા દેવ સભાની માંય, તેતો આસીયાળા થાય,
મેહેણાં નારીઓ ઘરની દયછે ઘણાં.

ગાયુ ગાનારાએ ઠીક, સાંભળનારને લાગે બીક,
એતો કળજીગ વાપ્યો નળ રાજને.

ગરબો

મા તું પાવાની પટલાણી કે કાળી કાળકારે લોલ

મા તારે કુંગરડે ચડવું કે અતીઘણું દોહલુરે લોલ—૨

- મા તારી મદક્ષાણા ફરવીકે, વરણવ શું કરે લોલ—૩
 વીસવાશે તપ કરવા બેઠા કે, દેવ મુની થયારે લોલ—૪
 આયુ' રકું ચઉટું આપાનેરકે, ચઉટે ચઉદ મદ્યારે લોલ—૫
 ત્યાં કંઈ આતાતા ગરબાકે, માલ આવીઆરે લોલ—૬
 રાજાએ છેડલો આલ્યો હાથકે, મા પરસન થયારે લોલ—૭
 માગ માગ ઘોડાની ઘોડાર કે, હાથી જુલતારે લોલ—૮
 માગ માગ તોપાની તોપખાંનકે, જંજળ અતીઘણીરે લોલ—૯
 માગ માગ દક્ષણ સરખાં દેશકે, કીલ્લા અતીઘણીરે લોલ—૧૦
 માગમાગ ગુજરાત સરખા દેશકે, ભદર બેસણીરે લોલ—૧૧
 માગ માગ ચારે ખંડના રાજકે ચાંદો મુરજ તપેરે લોલ—૧૨
 માગું માગું એટલકું વરદાનકે, મારે મોહોલ પધારીએરે
 લોલ—૧૩
 ફટ ફટ પાવાના રાજનકે, એ શું માગીયુરે લોલ—૧૪
 આજથી છઠને જમાસેકે, મુળ તાર જશેરે લોલ—૧૫
 એમકહી માતાથયાં અલોપકે, રાજાએ હાથ ધર્યારે લોલ—૧૬
 મુગલે બધાવી છે ફેજ ફે, ઘડપાવા ભણીરે લોલ—૧૭
 દરવાજા ઉભા છે છડીદાર કે, કાઠને પુછીએરે લોલ—૧૮
 કે રાજાએ ખાદાવીયું તલાવ કે, પાણી નવ નીસરે
 લોલ—૧૯
 કે મુગલે ખાદાવીયું તલાવકે, જળ દુધે ભર્યારે લોલ—૨૦
 માલના. એવાછે મહીમાએ કે, કવી કહી નવશકેરે લોલ—૨૧

ગરબો

મોહોલે પધારો માહારાજ, મણીગર મોહોલે પધારો,

નારી જીવે છે વાટ, મણીગર,—

મારો શોરે થયો અપરાધ, મણીગર,—

રૂદ્ધ કરે રાધા નાર, મણીગર—ટક

શીશો ભાંગ્યો શાધતાં, મન ભાંગ્યું કુવેણ,

મોતી ભાંગ્યું વીધતાં, તેને નહીં શાંધો નહીં રેણ—મણીગર.

સોનું કરીને સાચવ્યું, કરમે નીકળ્યું કથીર, ચીંતામાં ચતુરાધઘટે,

મારા સોસો સુકાણા સરીર—મણીગર.

શ્રી કળણજીએ ગાડાં જોતર્યાં, માહે ભર્યા છે કસંખી રંગ,

પરણ્યો હોએ તે સાટવે, મુને રાના ચુડલાની ખંત—મણીગર

ચંદા તુજને પુજતી, કરતી આદીતવાર, ઘડીએક મોડો ઉગજ,

મારા પીયુ મલાવાણહાર—મણીગર

સાહેલી સાગર ઉલટચો, માહે રત્ન તાણાયાં જાએ,

કરમહીણ ભરે મુઠડા, તેના સંખલે હાથ ભરાય—મણીગર

જોખન જતાં જાણતી, કરતીજ મોઘાં મુલ, થોકું થોકું રાખતી,

જેમ માલણ રાખતી કુલ—મણીગર

સેરી ભક્ષી પણ સાંકડી નગર ભલાં પણ દુર,

નાવલો ભલો પણ નાધડો, તેનું જોખન જાએ ભરપુર—મણીગર

સાંકડી સેરી સજ્જન મળ્યા, સાથે છેલ ખેચાર,

કાંટાની મસે હું નમી, તમે માની લેજો ઝવાર—મણીગર

કુંગર ઉપર દવ બલે, નદી કરે પોકાર, ચતુર હોએ તો ચેતન્ને
મુરખ કરે વિચાર—મણીગર

કોણે હીમાલો સેવીયા, ન કોણે સેવી આગ,
કોણે કરવત મુકાવીઆં તે કઈ નારીને કાજ—મણીગર

કાથે હીમાલો સેવીઆ ન મુને શેવી આગ,
સોપારીએ કરવત મુકાવીઆં તેતો નાગરવેલને કાજ—મણીગર

મીત એશી કીજીએ, કે જશો ટંકન ખાર,
આપ જલે પર રીજવે ભાંગ્યા સાંધે હાડ —મણીગર

મીત્ર મીત્ર સખડો કહે, ને તાળી મીત્ર અનેક,
બીપત પડે સીરપર લહે, એ તો જુગમાં એક—મણીગર.

નારી જુવેછે, મારો શોરે થયો. રૂદન કરેછે રાધા નાર—મણીગર

ગરબો

હરિ જમુનાને તીરે મારો વાલો, મોહનજીને જ્ઞેવા ચાલોરે—ટેક
મોર મુગટને કાનેછે કુંડલ, મોહન મોરલી વાલોરે—જમુના.

આજ એકાંતે મલોરે છગીલા, ઘેરીને ઘરમાં ઘાલોરે—જમુના.
ફરી ફરી એવો લાગ ન આવે, તમે મનશા દેહમાં ચાલોરે
—જમુના.

“મીરાં” કહે પ્રભુ ગીરધર નાગર, ચરણ કમળ ચીત ઘાલો
જમુના.

(૧૫)

ગરબો

ઠયોરે સજની, આવી રૂડી રમવા સરખી રજની,
તારે હેલી, ઘરનો સઘજો ધંધો મેલી,
અન, વાલાણની મોરલીમાં આણુંદ.
ગરે વાજે, તેતો મારા રૂદ કમળમાં ધાજે,
ઠયોરે મેલી, તમે મારા બાળપણના બેલી
ર મહી વેચવારે જાણું, તમારે ગોરસ લુટી ખાણું,
વંદરાવનનીરે વાટે, વાહલા મારા ઉભા જમનાને ઘાટે,
માથેથી મટુકીરે લીધી, વાલે મારે ઉભા રહીને પીધી.
દરીઓ નેઝારે ડોહોળી, તાંથી એવો હીરલો લાવી ઝોળી,
દાસ ભોવનમારે સ્વામી, તનમન સોંપુ અંતર જામી.

ગરબો

માણેકઠારીની મજાહ.

આજકી માણેકઠારીયા, મોહનજી આજકી માણેકઠારીયા-ટેક
દુધપડઆ ઝોર રાઈતીકેરી, ઉપરથી ગુવાર વધારીયા-મોહન-૧
ખરકી પુરી આદાચીરી, ઉપરથી લીંબુ ખટાઈયા-મોહન-૨
સેવ, કંસારને કારેલાં કટોળાં, ઉપરથી સુતણ સવાદીયાં-મોહન-૩
મીરાંકહેપ્રભુ ગીરધર નાગર, ભાવે કરીનેઆ રોગીયા-મોહન-૪

જાહેર ખખર.

—આને: મોકલી નીચલી ચોપડીમાંથી કોઈખી ૧ મંગાવે
 ઇંદરસભા ૦, શુકન વલી ૦, ભગવત સ્મરન ૩,
 અંચલ ૧ લો ૦, ધરખરચની ચોપડી =, કાવરડ પ્રીમરના ૦
 તરણુમા સાથે ૦, કોચી પાનાની પોકેટ બુક =, સ્તો-
 મ આવતનામા ૦, ગુણુશુદ્ધ ૦, સામટો સટ ૦

—આના મોકલી નીચલી કોઈખી ૧ ચે.

દુયકા સંગ્રહ રંગે ભાગ ૦, કલગી ૦
 કીલક ૦, દોરાપણના દીકરાઓની વારતા
 સંગ્રહ ૦, સામટો સટ મંગાવનારે ૦ =

—આના મોકલી નીચલી ટીપમાંની કોઈખી ૧ ચોપડી મગા.

પાકદાન પીરોજ ૦ =, ઉસ્તાદી ગાયણ ૦ =. સ્ત્રી ચરીત
 ની વારતા ૦ —, કવ્યકોહન ૦, બોદાબક્ષની પેહલા પુસ્તકની
 કાલકર ૧) સામટો સટનો ૩૧

૦ = આનાની ટીકીટ મોકલી નીચલી એક ચોપડી મંગાવે.

અલીવાશાન નાટક ૩. ૧), અભીમન્યુનો ચક્રવો ૩. ૧), મહાપ્રયોશી વારતા
 ૧) ૦, કોપલી ૪ ચોપડી સામટો મંગાવનારે ૩. ૧) મોકલવો.

ચખખ! ચખખ!! ચખખ!!!

લવાજમ વરષે ૩૦, ટપાલ સુદ્ધાં ૩૦.

આ માસિકમાં વાર્તાઓ, નસિયત, નિયંધ, નાટકો, માય-
 ષો, રમુજ દુયકાઓ, યમદક વિખ્યો, તથા તરેહવાર જ્ઞાન સાથે
 ગમત આપે એવા સશક્ત રસોકાના ગુજરાતી અરથ સાથ
 સમજાવવામાં આવે છે. તે ઉપરાંત પુરસદને વખત ગમત પડે
 એવી ઈનામની બાજીઓ મુકવામાં આવે છે.

જાહેર ખખરનો ભાવ—ન્યુક માટે દરમાસની એક
 લાઇનનો એક આનો. હેન્ડબીલ વેંહયામણી ૩૧. ૧)

એમ. જી. પેસ્ટવાલા, નાજાવદ, સુરત.

